

Виходить у Львові
10 днів (крім неділі)
в р. кат. свят) о 5-й
днів ко подуху.

Редакція и
Адміністрація у вулиці
Чарнецького ч. 8.

Всімма приймають як
лишь франковий.

Розсиланнямъ неопеча-
камі вбальній вбдъ порта.
Ружониса не свертуютъ ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской“.

Передплата у Львові
Адміністрація „Газеты
Львовской“ в в. д. к. Ста-
роствага на провінціи:

на цілий рікъ 2 вр. 40 к.
на півъ року 1 вр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
місячно . . . — 20 к.
Подликое число 1 к.

Зъ почтовою кере-
сылкою:

на цілий рікъ 5 вр. 40 к.
на півъ року 3 вр. 70 к.
на чверть року 1 вр. 35 к.
місячно . . . — 45 к.
Подликое число 3 к.

Розрухи въ Санъ-Себастіано.

На північному побережью Испаніи, майже въ самому кутку Бійскайскаго залува, лежить мѣсто Санъ-Себастіано, столица бійскайскаго провінціи Гвіпузкоа. Есть то мѣсто велике, бо має якыхъ 200.000 жителівъ и неполадна крѣпость зъ 202 метрівъ високою цитаделю и великимъ та догбднимъ, хочъ не зовсімъ безпечнымъ портомъ. Мѣсто есть дуже торговельне и славне изъ своихъ купелівъ морскихъ, до котрыхъ лѣтомъ зъѣзжає ся дуже багато людей зъ цілого свѣта а неразъ заѣзжають сюды и коронованіи головы. Тутъ перебуває часто такожъ и дворъ мадридскій. Такъ було и сего року. Тутъ приѣхала испанска королева-регента зъ цілимъ своимъ дворомъ и єв першій міністеръ Сагаста, несподіваноючись, що ихъ стрѣтити тутъ така не мила несподіванка.

Требажъ знати, що въ сихъ сторонахъ, головнио въ трохъ провінціяхъ: Біскайя, Гвіпузкоа и Алява а по части и въ провінціи Навара, мешкає племя, що зовсімъ рвзвнті ся вбдъ Испанціи, т. зв. Баски; Испанці называють ихъ Васконгадосъ. Племя се есть останкомъ давнихъ Иберівъ, котрі ще за часівъ Римлянъ жили по цілѣмъ піринеискомъ півостровѣ, теперъ же задержались ще лишь въ гористыхъ сторонахъ півночної части піринеиского півострова. Мова Басківъ есть зовсімъ инша якъ испанска, але въ нѣй не змогла доси утворити ся нѣяка література и она позбѣтала и доси провінціональнымъ говоромъ, хочъ були и суть слабі змаганя, щоби вытворити й окрему літературу басконску. За то стережуть Баски дуже пильно своєй независимости и своихъ свободъ и правъ званихъ „фуеросъ“, які имъ затвердивъ ще

король Альфонсъ VIII. въ 1202 р. Права ті знесено ажъ по т. зв. карліствской вбднѣ въ 1876 р. Вбдъ того часу не залишають Баски нѣякой нагоды, щоби упоминати ся о свои права. С було такожъ и причиною розрухбвъ въ Санъ-Себастіано, котрі ще доси не притихли.

Дня 27 с. м. грала музыка войскова въ мѣствѣ, а коло неї збрала ся була велика товпа народу и пбднравши окликъ: Най живють фуеросъ! Прочъ зъ Сагастою! зажадала, щоби музыка заграла басконскій имвъ. Коли музыка не хотѣла того зробити, посылавъ ся на ню градъ камѣня. То дѣялось саме передъ домою, де мешкавъ Сагаста. Якъ разъ въ ту пору ишовъ до Сагасты цивільный губернаторъ а Баски и его побили камѣнемъ. Баски однакжъ побили и поліцію та покалѣчили 5 агентовъ поліційныхъ. Ажъ тогда выступало войско и стало стрѣляти до людей, та убило на мѣсци кілька особъ а больше якъ трицять поранило. Заразъ окружено войскомъ палату королеви и дбмъ Сагасты. Въ мѣствѣ наставъ страшный переполохъ, а королева рѣшила ся якъ найскорше вертати до Мадриту. До мѣста выслано оденъ корабель военный и постановлено оголосити станъ облоги. Вчера розрухи зновъ повторили ся а войско мусѣло зновъ робити порядокъ. Отсе на разъ вѣсти про сей небезпечный для Испаніи рухъ Басківъ, котрый може довести навѣтъ до завзятой вбднѣ домашной.

кои иншон сполученои зъ нею науки, однакжъ вбдмовити ему хитрости и сприту — то вже годъ; треба признати, що вбнъ пбдъ сямъ ваглядомъ майстеръ. Вбнъ знає, для кого пише; знає, що ті, котрі будуть читати его мудрбсть, не будуть въ силѣ анѣ перекопати ся о правдивости наведеныхъ нимъ фактовъ, анѣ о стбйности его науковихъ аргументовъ. При тѣмъ и знає вбнъ вдарити въ слабу сторону тыхъ, до котрыхъ промавляє. Вбнъ зачинає свою „наукову“ рѣчь словами (въ дословномъ перекладѣ):

„Всѣ окружніи Рады шкбльніи поставили на сегорбчній конференціи окружній темать до обробленя пбдъ заголовкомъ: „Якъ треба поступати въ школахъ, въ котрыхъ рускій языкъ есть выкладовымъ або предметомъ обовязковои науки, щоби познакомити дѣтей на тыхъ степеняхъ науки, на котрыхъ дотепершній (етимольогічній) книжки до читаня будуть ще въ уживаню, зъ засадами фонетичной правописи?“ Признаемо ся, що мы на сей першій аргументъ не можемо дати позитивной вбдповѣди, бо не знаємо, чи дѣйстно „всѣ окр. Рады шкбльніи“ поставили той темать. Не можемо того контролювати такъ само, якъ и ті, що читають Gazet-y Nauczycielsk-y. Можна тому хіба лишь на слвпо повѣрити (а на то авторъ очевидно числивъ), або о тѣмъ сумнѣвати ся.

Але теперъ слѣдує другій уступъ ще больше хитрый и спритный: „И зновъ“ — пише коломыйскій „ученый“ — въ справѣ заведеня рускою правописи фонетичной, поминено учителя и не пытано ся ихъ думки, такъ якъ на Буковинѣ пытано, де учительство заявило ся противъ фонетики, але укартовано ту справу при зеленбмъ столику и выдано указъ заведеня той правописи въ галлицкихъ школахъ.“ „Ученый“ коломыйскій ударивъ тутъ въ слабу сторону учительства, промовивъ до его амбіціи, старає ся выкликати въ вѣмъ негодоване

Курка а перець

або коломыйскій ученый-а етимольогія.

III.

Можна „коломыйскому ученому“ вбдмавлити не лишь знаня етимольогіи, але й вел-

2)

При самомъ жерелѣ.

Новелля Генриха Стѣнкевича.

(Дальше).

...По довбдмъ часѣ беру ся зновъ до пера. Нехай дѣйствбсть говоритъ сама за себе — я лише оповѣмъ по просту, що стало ся. Выяснене пришло ажъ по рбжныхъ пригодахъ, отже и списую ихъ такъ, якъ слѣдували, закимъ самъ мбгъ я зрозумѣти причины.

Рано, другого дня по тѣмъ нещастю, пришовъ до мене батько Толѣ. Побачивши его — я остовпѣвъ. Була хвиля, що вѣ думки такъ вбдлетѣли менѣ зъ головы, якъ стадо птицъ зъ дерева. Менѣ здає ся, що щось подббне чує ся въ хвили смерти. Але вбнъ мавъ лице погбдне и заразъ вбдъ порога почавъ говорити, простягаючи до мене руки:

— Ну, зле провели мы нбчь — правда? Чей я то розумѣю, бо й я бувъ колісь молодымъ.

Я не вбдповѣвъ, не розумѣвъ нѣчого; не вѣривъ, що бачу его передъ собою. Тымчасомъ вбнъ потрясъ моими руками и приневоливъ мене усѣсти, самъ такожъ усѣвъ на противъ мене и говоривъ дальше:

— Опамятайте ся, успокойте ся и побач-

лакаймо, якъ добріи люде. Мбй дорогій пане, думаете, що лише вы самі не спали? Мы такожъ не спали. Коли мы троха охолоти по вашбмъ вбдходѣ, зробило ся намъ маркотно, що анѣрады. То такъ буває! Коли чоловіка щось нагло заскочить, то и голову стратить, а якъ стратить голову, то и мѣры не задержити. — Було намъ пригро и правду сказавши, соромно. Дитина втекла до своєй комнаты, а старій, якъ то старій, далѣ на себе звальовати вину: ты винна, ты винень! Така вже вдача людска. Але потбмъ приходить розвага и жалъ: Вбнъ молодой, чесный, талановитый, любить, здає ся, нашу доньку всѣмъ сердцемъ — и чогажъ мы до лиха окунемъ поставили ся? Одно насъ оправдує!“ Если вы коли будете батькомъ, то зрозумѣте, що родичамъ для дитины нема нѣчо за богато. Але одно пришло намъ на думку, що чога для насъ мало, того для Толѣ якъ разъ може бути досыти — и мы рѣшили розслѣдити лѣшше, що тамъ дѣвчина ховає въ серцю, — отже закликали єв до рады. — Добрый третій радный! — нема що казати! Якъ стала насъ оббимати за ноги, якъ стала класти намъ на колѣна свою лобу голловку, такъ отъ... звѣстно, сердце родичѣвъ...

Ту зворушивъ ся самъ и хвилю сидѣли мы мовчки. Все, що я чувъ, здавало ся менѣ сномъ, казкою, чудомъ; але вже моя мука псчала змѣняти ся въ надѣю; вбнъ же, запанувавши надъ зворушенемъ, сказавъ:

— Ты вже десь певно на насъ горы валивъ, а мы люде доброй волѣ, хочъ скорій; а на доказъ скажу тобѣ, що если велишь Толю вбдъ своєй образы, то ходи-но ту...

И простеръ свои рамена, а я впавъ у нихъ налбвъ при памяти, налбвъ божевольный, щасливый. Я чувъ, що горло маю здавлене и що мбгъ бымъ хіба заплакати. Я хотѣвъ конче промовити и не мбгъ. Въ души мавъ одинъ окликъ щастя, задиву и вдякы. Все те впало на мене вбдразу, мовъ грбмъ; нѣ голова, нѣ сердце не могли того обняти и мене майже болѣло вбдъ сего надмѣру змѣнъ, чувствъ и думокъ. Батько Толѣ вбднравъ злегка мои руки вбдъ власныхъ раменъ и цілующи мене въ чоло, сказавъ:

— Добре вже, добре. Того и сподѣвавъ ся я вбдъ твоєй прихильности для неѣ. Забудь о тѣмъ, що було, и успокой ся.

Але побачивъ, що не можу опамятати ся нѣ запанувати надъ зворушенемъ — и почавъ ласкаво дорѣкати менѣ:

— Будь же мужчиною и збери себе до купы. Трепечешь, мовъ у пропасти. Ну, тай залѣзь-же тобѣ глубоко пбдъ ребра той дѣтвакъ...

— Ой глубоко! — ледви вымовивъ я.

Батько усмѣхнувъ ся:

— Прошу! А то здає ся така тиха вода...

И очевидно та моя незмѣрна любовь до Толѣ була пбдъ ладъ его батькбвскбй гордо-

противъ власти школьной, котра нѣбы то нехту повагу учительства, бо тому „ученому“ треба було насампередъ розбудити пристрасть въ учительствѣ, щобы вже лишъ тымъ самымъ вмовленимъ нехтованемъ выкликати оппозицію противъ правописи и показати вѣдтакъ на примѣръ зъ Буковини, якъ то галицке учительство повинно собѣ поступати въ справѣ новой руской правописи.

Дальше каже „ученый“: „Инициаторами въ цѣль взглядѣ не були Русины, якъ то „Народна Часопись“ каже, але инициаторкою була въ дѣйствости ц. к. Рада школьна краєва у Львовѣ, котра хотячи ся лишъ спасти вѣдь всякихъ закидѣвъ, запросила минушого року кѣльканацятъ ц. к. Русинѣвъ, котрыхъ собѣ выглядала и выбрала на нараду, будучи того переконана, що тѣ ц. к. Русины не заведуть надѣвъ кр. Рады шк. и ухвалять заведење руской фонетики“.

На сѣи аргументы коломыйского ученого ось що скажемо. Насампередъ неправдою есть, щобы „Нар. Часопись“ коли небудь казала, що инициаторами до введеня новой правописи непосредно въ школахъ были Русины. Нехай бы „коломыйскій ученый“ навѣвъ бувъ то число „Нар. Часописи“, де то було сказано. Безпосередними инициаторами были тѣ, до котрыхъ належить надѣръ надъ школами взагалѣ, отже министерство просвѣты и подвластныи ему власти школьвы, котрыхъ обовязкомъ есть дбати о то, щобы въ школьвѣй науцѣ бувъ якійсь ладъ. Посередними инициаторами, пра да, были и Русины, а то чей мѣгъ бы знати коломыйскій „ученый“, хочъ вѣтъ ще тогды сувязъ ся деъ може по землі, коли вже Русины старали ся вводити въ своѣмъ письмѣ лѣвшу, вѣдповѣднѣйшу для живои мовы правописъ. Русины стараютъ ся о то и нынѣ, и не перестануть старати ся, доки ажъ не будутъ мати въ своѣмъ письмѣ таку правописи, яка вѣдповѣдае всемъ вимогамъ теперѣшныхъ наукъ языкословныхъ. То не мусить бути конче правописъ чисто фонетична: до дѣйствон, чисто фонетичнои правописи Русинамъ и взагалѣ всемъ народамъ ще дуже далеко; то може бути лишъ правописъ управильнева и улешнена, бо оперта на здобуткахъ найновѣйшихъ розслѣдѣвъ науковыхъ.

Коломыйскому „ученому“ треба було, видко, поклонитися на „Народ. Часопись“, щобы вѣдтакъ выступити противъ кр. Рады шк. и сказати, що то она все укартувала при помочи кѣльканацятъ Русинѣвъ, котрыхъ собѣ выглядала и выбрала. Мѣжь тымъ звѣстна загално рѣчь, що кр. Рада школьна покликала до нарады надъ справою правописною людей фазовыхъ, знатокѣвъ руской мовы, котры займали ся науковыми розслѣдами руской мовы. Тѣ люде чей были компетентныи

высказати свою гадку. Народныи учитель — а они певно бы все то признали — некомпетентныи рѣшати такой справы, бо нѣхто зъ нихъ фазовыми студиями языковыми не займае ся. Що найбѣльше, колибъ ихъ спытано: Чи хочете новой правописи, чи нѣ? могли бы они вѣдповѣсти: Такъ, або: Нѣ! а въ послѣднѣмъ случаю лишъ бы ся давныи неладъ. А прецѣ въ цѣлѣмъ свѣтѣ дѣя ся такъ, що о раду пытають того, хто знае, а не того, хто не знае; кажутъ лишъ опбеля, такъ а такъ роби!

Що то не львѣвска кр. Рада шк. „укартувала“ правописну справу, видко вже и зъ того, що такъ само поднесено сю справу и на Буковинѣ, куды власть львѣвской кр. Рады шк. не сягае. Але неправдою легко воувати: не повѣритъ хто, добре — повѣритъ, ще лѣвше. Можна дуже легко сказати: не пытаю ся, якъ на Буковинѣ, де учительство высказало ся противъ фонетики. Такой загалныи дуже выгѣдныи: хто кого и якъ пытавъ, не знати, а подѣ словомъ „учительство“ можна собѣ думати и всехъ учительвѣвъ. Справозданъ изъ Буковини не сдержували мы такъ само якъ мабутъ и коломыйскій ученый, але то знаемо, що тамъ, такъ само якъ и у Львовѣ не все булы за введенемъ новой правописи, не все противилсь їй. Прецѣ можна мати противну гадку, а противныи аргументы мають такожъ свою вагу, скоро они лишъ не такыи голословныи и нерозумныи, якъ тѣ, якими воюе коломыйскій „ученый“, бо ось послухайте его мудрости и розберѣтъ сѣ. Вѣтъ важе:

„Въ сѣи справѣ не руководжено ся однакожь утилитарнымъ розвиткомъ языка, але взято за подставу трудности, якы стрѣчае етимологїя у школьвѣси дѣтворы въ вѣцѣ познѣше 12 лѣтъ позбѣгаючи“. Що се значить, що коломыйскій „ученый“ хотѣвъ тымъ сказати, що значить у него „утилитарныи розвитокъ языка“, або що значить „руководити ся утилитарнымъ розвиткомъ языка“ (въ оригналѣ: nie kierowano się atoli uytlytarnym rozwojem języka) — то хѣба лишъ вѣтъ знае. Хтось прочитавши новыше значене и не зрозумѣвши его, що очевидно и годѣ, мѣгъ бы подумати, що тутъ скривае ся дѣйство якась велика мудрѣсть, котрой не кождый чоловікъ може зрозумѣти, на то потреба рѣбы ажъ якось вышней учености. Тымчасомъ ось що то: коломыйскій ученый укривъ въ незрозумѣлой запутаннѣй слѣвъ гадку, котрой не хотѣвъ ясно высказати, бо очевидно боявъ ся, щобы читателѣ его не пѣзнали, куды веде цѣля его писанина. Та ухаена гадка веде ся черезъ цѣлу его статью и мы сѣ опбеля выкажемо.

сти, бо разъ бувъ, уемѣхавъ ся и все повтаравъ: — То клѣщъ! то клѣщъ!

Наразъ я почувъ, що если ще червъ години останемо ся въ комнатѣ, то менѣ щось у головѣ поспеу ся. Въ звычайныхъ обставинахъ умѣю досить панувати надъ собою, але симъ разомъ перескокъ бувъ занадто великый. И потребувавъ вѣдѣтхнути свѣжимъ воздухомъ, а передовѣвши потребувавъ побачити Толю, щобы перекопати ся, що она справдѣ е на свѣтѣ, що те все не сонъ и що справдѣ дають менѣ сѣ.

Ставъ я просити батька, щобы заразъ пойти до нихъ и на се згодивъ ся вѣль радо.

— Я хотѣвъ тобѣ то самъ сказати — вѣдповѣвъ — бо тамъ у насъ такожъ певно хтось розплескуе собѣ нѣсь обѣ шибы та выдивлюе очи на улицу. Теперь и такъ не мѣгъ бы ты говорити о интересахъ, отже поговоримо о тѣмъ пѣзнѣйше.

Кѣлькя хвилъ потѣмъ были мы вже въ дорозѣ. Спершу дививъ ся я на людей, домы и повозы, якъ чоловікъ, котрый по довгѣй недузѣ выйшовъ першій разъ на мѣсто и завертае ся ему голова. Однако помалу рухъ и свѣжій воздухъ опамятали мене. Надъ усѣми думками запанувала одна: „Толя любить тебе и за хвилю побачишь сѣ“. Я чувъ, якъ живчики на вискахъ бѣтъ менѣ якъ молотомъ — и справдѣ треба було мати добрый обручѣ на

головѣ, щобы се выдержати. Атже передъ годинию не думавъ я, що або важе Толѣ вѣколи въ жизнь не побачу, або тамъ колѣсь деъ яко жѣнку другого. А теперь вшѣвъ я до неѣ сказати, що буде моя — и йшовъ дѣятого, що она перша простягла до мене руки. Вчера называвъ я сѣ бездушною куклою, а тымчасомъ она клала ся у нѣгъ родичѣвъ сѣ и просила за насъ обѣе. Серце манъ я переповнене жалеми, покоромъ, почувемъ, що я Толѣ не вартъ; я присягавъ собѣ, що нагороджу сѣ за се, що їй за кожду, вчерашню слѣзу заплачу любовью, приязню, и заирѣдамъ ся їй зовѣмъ.

Иныи люблять сѣбно, а я не потребувавъ сѣбно любити, бо за Толю говорили сѣ вчинки. Она то зробила таке чудо. Кривдивъ — я! Кривдивъ и сѣ и родичѣвъ сѣ. Если бы они были такими, за якихъ я ихъ мавъ, то не дали бы упросити ся, то не здобули бы ся на ту щирѣсть, не людску а ангельску, зъ якою батько пришовъ до мене и сказавъ: „Мы помылили ся — бери сѣ!“ Не здержали его вѣдъ того нѣ звычай свѣтовѣй нѣ самолюбство.

Менѣ пригадали ся его слова: „Ты деъ певно на насъ горы валивъ, а мы люде доброи волѣ, хочъ скорѣ“. Та щирѣсть гнобила мене теперь, тымъ бѣльше, чымъ бѣльшій горы валивъ я на нихъ вчера. Анѣ слова бѣльше, нѣякою высокопарной фразы, жартѣвливый уемѣхъ и тѣлько всего. Коли я теперь о тѣмъ подумавъ, не мѣгъ довше выдержати, лише

Переглядъ політичный.

Въ справѣ маневрѣвъ, котры мають розпочати ся у насъ за кѣлькя днѣвъ, подае вѣдѣвске бюро корреспонденційне таку звѣстку: Маневры 10 и 11 корпуса въ Галичѣвъ будутъ вѣдбувати ся вѣдъ 3 до 7 вересня въ присутности С. Вел. Цѣсаря, а подѣ головною командою Найд. Архїкн. Альбрехта. Гостями на сѣихъ маневрахъ будутъ: вѣмецкїи аташе войсковый гр. Дайнесъ, вѣмецкїи капітанъ Гуго и итаалїанскїи аташе Поліо. Оба корпусы скрѣплено значно краєвою обороною. Терень до маневрѣвъ есть дуже трудный, особливо въ послѣдокъ лихихъ дорѣгъ и злыхъ квартирѣ. Подѣ взглядомъ санитарнымъ предоріяно всякїи мѣры осторожности и засмотрено войско въ аппараты до фільтрованя. Терень маневровый припиране на заходѣ до Сяну, на исходѣ до рѣки Верещицѣ и шляху зелѣзницѣ Жѣвѣвъ-Бѣлаъ, на полудни до Стрѣжака и Днѣстра.

Спѣръ межки Молодочехами а реалистами закѣнчено въ той способѣ, що на зборахъ Молодочехѣвъ удобрено поступоване пос. Юл. Грегѣра въ справѣ письма до намѣстника всема голосами противъ голосу Масаржїка, а всема голосами противъ чотырохъ высказано нагану пос. Масаржїкави. Зачувати, що Масаржїкъ думаетъ теперь выступити передъ своими выборцами и пояснити имъ цѣлу справу, а дальше рѣшене полишити имъ самымъ.

Дорогою черезъ Парижъ доносять, що ескадра росейска прибуде для 27 вересня до Бресту, а то подѣ командою вел. кн. Алексея, котрый опбеля разомъ зъ офицерами росейскими загоститъ до Парижа. — Царъ и его родина приѣхали вже то Копенгаги.

Зъ Парижа доносять, що вчера порозлѣпавъ хтось на рогахъ улицъ плякаты писанїи оловцемъ зъ такою вѣдозвою: На передѣ, Товаришѣ! Идѣмъ за примѣромъ нашихъ братѣвъ въ Еге-Мортъ и Хансі, та выгавляймо чужинцѣвъ! Позаякъ есть обѣва подобныхъ розрухѣвъ и въ Парижи, то полицїя поробила вѣдповѣднѣй кроки, щобы до вѣхъ не допустити.

Министеръ справъ внутрѣшнихъ завъзавѣ префектѣвъ въ цѣлѣй Франціи, щобы они сѣдвали за людьми заграничными, перебуваючими у Франціи, котры были коли небудь засудженїи французскїи судами и заразъ ихъ выдѣлили въ краю зъ выимкою хѣба въ такомъ случаю, коли тѣ люде заслужуютъ на особливо уважлѣ-

схопивъ руку батька и зъ поважанемъ поднѣвъ сѣ до устѣ.

А вѣтъ зновъ уемѣхнувъ ся тымъ своимъ добрымъ, яснымъ уемѣхомъ и сказавъ:

— Мы то собѣ давпо зъ жѣвкою сказали, що зять мусить насъ любити.

И стало ся, якъ собѣ бажали, бо ще не ставъ я ихъ зятемъ, а важе любивъ ихъ, якъ рѣдныи сынь.

Тому що я йшовъ дуже скоро, батько почавъ передразнювати ся зѣ мною, сопѣвъ, удававъ, що не може такъ скоро йти якъ я, и нарѣкавъ на спеку. Справдѣ, вчера зима переломила ся. Теплый вѣтеръ карбувавъ воду у мѣйскомъ огородѣ и у воздухе было якась вѣдзките, якась сила весняна. Мы станули вѣблии передъ мешканемъ Толѣ. У вѣганѣ щось мигнуло и сховало ся въ середину комнаты, але я не бувъ певный, чи се Толя. На сходахъ почало менѣ зновъ бити сердце. Я лякавъ ся матери. Перейшовши комнату до вѣды, заставъ я сѣ въ сальвѣ. Коли увѣйшовъ, пѣдѣйшла она скоро и простягла до мене руку, котру я зъ поважанемъ и вдякою поцѣлувавъ та ледви вымовивъ:

— Чимъ я собѣ заслуживъ...

— Простѣтъ намъ нашу вчерашню вѣдому — сказала. — Мы не подумали надѣ тымъ, що бѣльшой любви Толя въ цѣлѣмъ свѣтѣ не могла бы найти.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и сиродае

ВСЯКІ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ депозитъ найдокладнѣйшій, не числячи жадной провизіи.

Яко добру и певну лѣокацію поручае:

4 ¹ / ₂ % листы гіпотечні.	4% позичку пропінанційну галицку.
5% листы гіпотечні преміовані.	5% " " " " буковинську.
5% листы гіпотечні без преміи.	4 ¹ / ₂ % позичку угорскои желѣзной
4 ¹ / ₂ % листы Тов. кредитового венс.	дороги державной.
4 ¹ / ₂ % листы Банку кравого.	4 ¹ / ₂ % позичку пропінанційну у-
4 ¹ / ₂ % позичку краву галицку.	горску.

4% угорскі Облигаціи ивдеминизаційні,
зестра те паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе
и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторѣ вымѣны Банку гіпотечного приймае вѣдъ Вл. куцуючихъ
всякі выльосованіи, а вже платніи тѣсцоніи паперы цѣнніи, якъ
такожь купоны за готѣвку, безъ всѣлякой провизіи, а протівно
запѣсцевіи лишень за одтрученъемъ коштовъ.

До ефектовъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ
аркуштѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштовъ, котріи самъ по-
носитъ.

60

С. Спѣтцеръ у Вѣдні

поручае

Товары камѣнни и шамотовіи.

Плѣты бѣліи и кольоровіи. — Насады коминковіи.
Комплетніи урядженя для стаенъ и оборъ.

На жадане высласмо катальогіи

заступники для Галичины и Буковины

Гамель и Файгель

у ЛЬВОВѢ, улица Коперника число 21.

С. Кельсенъ у Вѣдні

поручае

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовіи. —
Каналовіи насады зъ патентовымъ замкненемъ. — Збѣрники на воду. —
Комплетніи урядженя купелевѣи. — Вентіляторы. — Приборы до водо-
тягѣвъ, якъ такожь руры ляніи и кованіи. — Помпы, фонтаны и
и всякіи арматуры.

Заступники для ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львовѣ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперника 21.

На жадане высласе ся катальогіи.

Поручае ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЕРА у Львовѣ.

Велюципеды для хлопцѣвъ
вѣдъ 10 до 28 зр.
МАШИНЫ ДО ШИТА

спроваджаю толькы повными
вагонами и лише зъ найлѣп-
шихъ фабрикъ християн-
скихъ. Цѣна вѣдъ 27 до 65
зр. ратами по 4 зр. мѣсячно.

Юсифъ Иваницкіи

механикъ 85

Голубинскій складъ:
Львовѣ, Готель Жоржа
Филия: Краковѣ, Ринокъ Ч. 25.

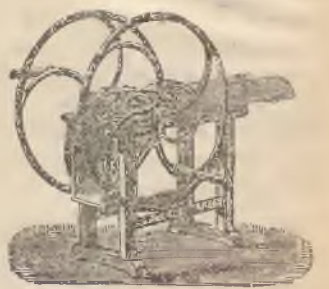
Закладъ ингаляційно-соляной

въ Трускавци

пѣсля найновѣйшого сис-
тему Васмута подъ про-
водомъ лѣкарѣвъ ку-
пельныхъ, помагае зна-
менито на болѣе дорогѣ
вѣддыховыхъ. (Rinitis
chron. Bronchitis, Laryn-
gitis, Emphysema pulmo-
num). 90

Инсераты

(„общественныи приватныи“) якъ
для „Народной Часописи“
такъ такожь для „Газеты
Львовской“ приймае лишъ
„Бюро Дневниковъ“
Людвика Пльона, при улици
Кароля Людвика ч. 9, де
такожь знаходитъ ся Экспе-
диция мѣсечева тыхъ газетъ.

Левъ Квеклеръ и Леопольдъ Германнъ
у Львовѣ

улица Городецка число 12.

поручають своіи

выключный складъ машинъ
и зкарядѣвъ рѣльничихъ

зъ найлѣпшійи якости фирмы

ED. KUNNE въ Висельбургѣ-Будапештѣ
вѣдзначена понадъ 300 медалями и 2 хрестами
заслуги и т. п. 96

на доволнѣи сплаты ратами.